

Slovenska Krajina.

Sramota za naš kraj je grdo preklinjanje. Na Goričkem je nad 20.000 luteranov in ti so znani po preklinjanju širom naše Krajine. Ker živijo katoličani med luterani, so se žal že tudi nekateri katoličani navzli tega grdega preklinjanja. Mislim, da obstaja neki zakon, ki pod kaznijo prepoveduje javno bogokletje in drugo kletev. Pa kaj nam pomagajo zakoni, če se ne izvajajo. Če se bo peljal kak tujec z vlakom od Sobote do Hodoša, se bo gotovo zgražal, četudi ne bo »klerikalec«. Je res neznosno potovati s takimi ljudmi. Tu se začne: Vrag je v njegovem Bogu, njegovega vražjega Boga, prekletega Boga, konča se z Marijo in svetniki. Če tudi so to skoraj vedno luterani, mislimo, da velja zakon za vse. Priporočam bi za vsak kupej napis, kot jih imajo na Hrvaškem, da olikan in pameten človek ne kolne. Odpravi to sramoto, ki nas tako ponižuje.

Sv. Sebeščan. Za božične svetke so tudi naše šole dobile nekaj blaga za obleko siromašne dece. Pa vseeno veliko potrebnih ni dobilo obleke. Zato je tukajšnji župnijski urad še posebej zaprosil banovino za podporo in res smo dobili še 35 m blaga za siromašne otroke, in tovarna lista je poslala 100 Din župnijskemu uradu tudi v ta namen. Banski upravi se tem potom najlepše zahvaljujemo za podporo in istotako Bati. — Pust, ta čas presneti, nam bo ušel in ne bo nič gostilvanje. V dolnjem Prekmurju se mladina ženi okrog 20 leta, dekleta tudi že s 16 do 17 leti, tu pri nas na Goričkem je pa drugače. Tu imamo dosti fantov starih okrog 30 let, pa še premišljujejo, ali bi ali ne bi. Tako je prav, zakon je nekaj resnega in zato je treba dobro

Gasilec

ni samo mož, ki ogenj gasi,

GASILEC

je tudi strokovni list slovenskih gasilcev in samarijancev. — V letu 1937 bo izhajal v pomnoženi obliki in prinašal zanimive članke o stvarstvu in druge, ki jih bodo ponazorjevale slike in črteži.

Naročite »Gasilec« v Mariboru, Koroška cesta 5. Stane samo 20.— Din. — Izide 12krat na 28 straneh.

premisli. Če ne bo nič porok, pa bodo po stari navadi v nekaterih vaseh vlačili bor.

Podtaknja nežigosan vžigalnik pred sodiščem. Na zatožni klopi v Mariboru je sedel 15. jan. 31 letni grančar Vladimir Milosavljevič. Njegov tovariš Vujajin Knežević pa se ni odzval pozivu k razpravi. Obtožnica pravi, da sta imenovana v Karovcih na jugoslovanski-madžarski meji v Slov. Krajini podtaknla posestniku Antonu Centali nežigosan vžigalnik in sta ga obdolžila tihotapstva. Centala je bil obsojen in ga je šele državni svet oprostil. Pozneje je zvedel od drugih grančarjev, kaj sta mu učinila mejna stražnika iz maščevanja. Zadevo je prijavil. Med preiskavo je prišel k njemu Milosavljevič in se je pogodil z njim za 4000 Din, če odstopi od tožbe in mu je dosedaj plačal 3000 Din. Milosavljevič je bil obsojen na 1 mesec in 7 dni strogega zapora.

obraževalno društvo redni občni zbor. Podali Vam bomo obračun o delu v pretekli dobi ter z vedrim obrazom pogledali v bodočnost. Pridite na občni zbor, da strnemo naše vrste in prav krepko tudi v novem letu poprimemo za prosvetno delo.

Sv. Andraž v Slov. goricah. Preteklo nedeljo je priredilo tukajšnje Prosvetno društvo v svojem novem Cerkvenem domu lepo pretresljivo predstavo »Mlinar in njegova hčica. Ljudstvo, večinoma domačini, je napolnilo velike dvorane

in odšlo, vkljub temu, da je prireditev trajala nad tri ure, zadovoljno. So pa tudi vsi igralci z velikim občutjem se poglobili v svoje vloge in lepo podali vso žaloigro, ki tako nazorno kaže boj dekliskega srca, ali naj ugodi svojemu srčnemu nagujenju, ali pa se ukloni naročilu 4. božje zapovedi. V odmorih je nastopil prvi-krat v širši javnosti naš mladi tamburaški zbor, ki mnogo obeta. Da bi le vztrajali. Skratka, bil je lep popoldan, ki ga ne bomo kmalu pozabili. Tudi ob pustu nam bo Prosvetno društvo kaj priredilo in sicer zabaven in kratkočasen večer.

Ljutomer. Že dolgo ni bila naša dvorana take polna kot ob prireditvi igre »Kralj z neba«. Povečini so igralci povoljno rešili svoje vloge. Ob igri smo prišli do prepričanja, da morejo tako globoko in versko igro rešiti le ljudje dobrega verskega prepričanja. Zadovoljni smo bili s scenarijo, kostumi, ki jih ima na razpolago društvo samo, s svetlobnimi pojavi in končno s kratkimi pavzami med dejanji. V prihodnje pa si naj društvo blagovoli preskrbeti za tako versko prireditev še nekaj resnih orkestralnih točk, da bo celoten utis po možnosti popoln. — Marijina družba v Ljutomeru je zgubila svojo najstarejšo 86 letno družbenico v osebi Marije Semenčič, ki ji članice družbe izkazale za obilno udeležbo na dan pokopa zadnje čast. — Prosvetno društvo pripravlja za vesel pustni čas priručno opereto v dveh dejanjih »Čevljar in vrag«.

Sv. Lovrenc na Dravskem pelju. Katoliško prosvetno društvo je na nedeljskem občnem zboru dalo obračun preteklega leta. Želimo, da bi obnovljeni odbor mogel čez leto dni poročati še veliko več veselega o uspehih društvenega dela. Pomagajmo mu vsi!

Celje. Katoliško prosvetno društvo, ki je bilo ustanovljeno 1. januarja 1907, proslavi svoj 30-letni jubilej 30. in 31. januarja. 30. januarja, zvečer je v veliki dvorani Ljudske posojilnice slavnostna akademija s pestrim programom. V nedeljo ob 10. uri predpoldne pridiga in slovesna sv. maša; na to slavnostno zborovanje v Orlovskem domu. Govori predsednik Prosvetne zveze dr. Josip Hohnjec.

Polzela. Katoliško prosvetno društvo na Polzeli vprizori vnedeljo 24. januarja čarobno pravljico v treh dejanjih in osmih slikah »Zaprav-

DRUŠTVENE VESTI

Fotovalne knjižnice so pripravljene. Društva, ki si jih želijo, naj nam to sporočijo! — Krov. zveza (knjižnica) v Mariboru, Aleksandrova cesta 6.

Sv. Trojica v Slov. goricah. V nedeljo 24. januarja, popoldne ob treh, bo imelo katoliško iz-

kramar je, ki svoje robe sam ne nosi. Ti še strehe nimaš; dežniki bi se mi vsi zmočili.«

»Hahaha, zakaj so pa, če vode ne prenesejo! Daj! Jih bom že tako držal, da se ne bodo stajali.«

Moral pa je nekaj časa otemati, da jih je mogel pograbit. Oprtal si jih je in veselo poskočil z njimi, kakor da nese volno. Nekaj dolgih korakov je napravil, iznenada pa obstal in zaklical za Gašparjem:

»Mojster Gašpar, viš, nekaj si izgubil! Nekaj zlatega, če prav vidim.«

»Zlatega kaj še nikoli nisem izgubil, ker kaj takega nimam ne, haha,« se je možak zasmeljal.

V tem pa je že zagledal nekaj svetlega na tleh. Sklonil se je in pobral košček žide, ki je bila s srebrno nitko obrobljena, na sredi pa je bil vшит zlatnik.

»Glej ga, lažnivčka!« se je grofov jagar Anza pošalil. »Imaš pa le zlato s seboj.«

»Moja tr. reč ni,« je trdil Gašpar.

»Moja tudi ne.«

»To je moral kdo izgubiti.«

»Menda že. Kar tako ti je ne bo kdo na cesti pustil.«

»Anza, ali se ti kaj jasni?«

»Ali meniš onadva potepuha, ki sta naju tam za Gorenčami grečala?«

»Uganil si. Bog ve, če nista tega tam v Kapli kje ukradla.«

»Ako kdo kaj takega izgubi, ta mora v malhi še kaj boljšega skrivati. Čuj, Gašpar, za njima jo uberem! Vse žepe jima bom obrnil.«

»Pamet si posodi! Gotovo sta se že davno kje potuhnili. Drugega ne moreva: v Kapli pojdeva na sodnijo, naj sodnik pošlje svoje biriče za njima.«

Anza se je res vdal; zato sta pospešila korake, da bi bila čim prej v Kapli.

Ko sta ob enajstih dopoldne prišla tja, je bil ves trg pokonci. Na vseh krajih so stale gruče ljudi, ki so mahali z rokami in bili od govorjenja skoraj že hripavi.

»Kaj pa je danes to?« je vprašal Gašpar, ko je stopil eni teh gruč bliže. »Ali koga na vislice vlačijo?«

»Desetkrat bi jih obesili, roparje take — ko bi jih le dobili!« se je zadržal krojač Rojnik.

»Katere roparje?«

»Ali nič ne veda? Seveda, kako bosta vedela, ko pa sta šele prišla... Premislita, Našo ljubo Gospo šmarsko so nam okradli!«

»Okradli!« se je zavzel grofov jagar Anza.

»Nocoj, ko je bilo tako vreme, so vdrli v cerkev,« je hitela z besedo neka ženska, »in so Mariji vse pokradli — zlato krono in cekine in tisto verižico, ki jo je darovala gospa grofinja. — Strašno! Enega od roparjev pa so že prijeli. Kaj mislite, kdo je? Melharjev Lavrinc, sodnikov sin! Samega sod-

tvarina je še danes po mnogih stoletjih tako trda, da so imeli stroji turinskih cestnih delavcev mnogo opravka, na zadnje pa so jo mogli odstraniti le z razstrelitvami. Profesorji italijanskih tehničnih visokih šol in cela vrsta zasebnih strokovnjakov so se trudili, da bi odkrili natančno sestavo tega cementa, ki ostavlja po svoji trdnosti najboljši moderni cement za seboj, vsi njihovi napori pa so bili zaman. Vprašanje je, ali se bo sploh kdaj posrečilo, da bi rešili to, kakor mnoge druge uganke staroveške gradbene umetnosti, ki je ostala v marsikakšnem pogledu do danes nedosežena.

Jekljeni zobje

Doslej smo imeli že zlato krono in mostičke

ljivec. Začetek točno ob treh popoldne. K prav obilni udeležbi vabi odbor.

Sv. Jurij ob juž. žel. Dramat. odsek Prosvet. društva ponovi v nedeljo 24. januarja v dvorani Kat. doma ob 15. uri igro »Logarjeva sinova« in dve simbolični sliki s petjem »Ave Maria« in »Sveta noč«. Ker je igra zelo lepa in tudi obe sliki, pridite v obilnem številu. Ne bo vam žal!

Gornjigrad. Naše katoliško prosvetno društvo je priredilo 9. in 10. januarja prav lepo narodno igro »V goliških plazovih« (Izpod Golice). Igra je prav lepo uspela. Tudi igralci so se dobro odrezali. Obisk je bil jako zadovoljiv obkret, posebno v nedeljo. Polnoštevilno so se udeležili tudi naši sosedi Ksaverjanci in Bočani.

Se prav vsem lepo zahvalimo! Vabimo pa Vas še za drugič. Na programu imamo zopet lepo igro. Kdaj bo, pa Vam še ne povemo, ker še sam ne vem. Prav vneta in marljiva delavka pri našem društvu je uradnica gđc. Vrabčeva, ki je bila tudi ob času prejšnjega režima vedno na naši strani. Zato se ji tudi lepo zahvaljujemo, kakor tudi našemu postrtovalnemu režiserju g. Jamniku lepa hvala! — Poživil se je tudi pri nas fantovski odsek. Imeli bomo redna predavanja vsake 14 dni. Obravnavale se bodo same važne stvari. Fantje, kateri še niste zraven, pridružite se nam, da bo lepša četa. Nobenemu ne bo žal! Drugič pa še bomo več povedali. Bog živil!

leč. Na domu so mu pevci zapeli »Oh kak grenak tužen«. Spored je vodil domači gosp. župnik S. Vrščič ob abstinenci g. kaplana R. Jermana. Ob odprtem grobu se je domači g. župnik v kratkem govru poslovlil od pokojnika, orisal je vrline njegovega življenja. Pevci so zapeli »Oj prijatelj glej gomilo«. Rajni naj poživa v miru! Preostalim sožalje!

Zrkovec pri Mariboru. V nedeljo dne 17. t. m. smo dopoldne po sv. maši pokopali na pokopališču pri Deyici Mariji v Brezju posestnico Ano Lešnik v 81. letu starosti. Pokojna je bila rojena v Loki pri St. Janžu na Dravskem polju. Bila je vzorna gospodinja ter je imela vedno odprte srce za reveže. Mož ji je umrl pred nekaj leti. Pogreb se je vršil pod vodstvom g. dekana Sagaja iz Hoč ob obilni udeležbi in ob spremstvu zrkovske požarne brambe, katere podporna članica je bila rajna. Naj ji bo zemlja lahka, preostalim naše sožalje!

Fram. Dne 15. t. m. je umrl Moric Črnež, posestnik v Črešnjevci, star 76 let. Pokojni je bil veren mož, poštenjak, blagega značaja in dolga leta naročnik »Slovenskega gospodarja«. Zadnja leta ga je poleg drugih nesreč posebno potrla nenadna smrt edinega sina Jožefa. Naj v miru počiva!

Silvnica. V Straži pri Teharjih je dne 4. t. m. umrla gospa Marija Klajner, posestnica, v starosti 69 let. Pred dve in pol leta ji je umrla hčerka, ki je bila edini otrok, kar jo je silno potrla in ji pripomoglo v neozdravljivi bolezni do preranega groba. Rajnica je bila skrbna in daleč na okoli znana gospodinja. Bila je vzor slovenskih mater. Njen pogreb se je vršil na dan Svetih Treh kraljev na pokopališču k Sv. Lovrencu. Za njo žaluje zet Kroflič in šest malih vnukov, ki so sedaj zgornji že drugo mater. Bodi rodna zemlja lahka in mir njeni duši! Preostalim pa naše iskreno sožalje!

Laporje. Na Videžu je dne 24. decembra preminula 82letna Kac Karolina, mati Kac Stefan, kovaškega mojstra istotam. — V Laporški gorci je dne 28. decembra umrl 76letni Ogrino Pavel, bivši krojač. Naj v miru počivata! Njunima žalujočima rodbinama in sorodnikom naše iskreno sožalje!

Črešnjevci pri Gornji Radgoni. Dne 9. t. m. je po dolgotrajni in mukopolni bolezni mirno v

Odprta noč in dan so groba vrata.

Tinje na Pohorju. Bogu vdano je tukaj umrl po kratki mučni bolezni dne 29. decembra Kos Ivan v starosti 32 let. Komaj pred enim letom se je poročil, pa je moral zapustiti ženo in 1 otroka. Rajni je bil dober mož, po poklicu trgovec na Tinju, valdkar zadovoljen s svojim poklicem, prijazen in povsod priljubljen. Rad je hodil v cerkev, saj je bil dober cerkveni pevec. Pred hišo in ob grobu so mu zapeli cerkveni pevci žalostinko pod vodstvom g. organista A. Bizjaka. V prelepih besedah se je od rajnega ob odprtem grobu poslovlil domači župnik g. U. Hafner. Njegove besede so izzvale žalost in sočustvovanje ne le pri sorodstvu, ampak tudi pri vseh ostalih, tako da ni ostalo suho nobeno oko. Dragi Ivan, počivaj v miru in večna luč naj Ti sveti! Ostalim naše sožalje!

Sv. Primož na Pohorju. Zadnje leto je bilo v naši mali župniji, ki šteje samo 465 duš, 19 rojstev, 14 smrtnih slučajev, 6 porok. Neizprosna smrt je pobirala zlasti koncem leta. O Božiču ste bili hkratu dve ženski na mrtvaškem odru; Terezija Frank in Jozefa Mrakič, k Novemu letu pa dva možka. Na Novega leta dan smo pokopavali skrbnega kmeta, zvestega farana, Franceta Peruša, brata našega župana g.

Alojzija Peruša. Pobrala ga je po dolgi, mučni bolezni naduha, združena z vodenico. Zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« in Mohorjan je tudi dobro gospodaril in zapustil gospodarstvo svoji družini na trdnih temeljih. — Nad vse žalosten pogreb pa je bil drugi dan, ko je velik število prijateljev z ubogo zapuščeno družino vred jemalo slavo od Franceta Nabernika, mladega in pridnega najemnika velike Pahornikove kmetije. Težka pljučnica, združena z vnetjem možganov ga je iztrgala po kratki pa hudi bolezni iz srede njegove družine, žene in sedem odraslih otrok. Dopolnil je komaj 35 let. — Vsem rajnim sveti naj večna luč, živim pa obilo zdravja in božjega blagoslova v Novem letu!

Marija Snežna. Dne 9. januarja je spreviden s sv. zakramenti po kratkem trpljenju mirno v Gospodu zaspal Bauman Matija iz Dražen vrha v starosti 85 let. Ako ravno je zadnja leta težko hodil, smo ga mnogokrat videli pri sv. maši ter pri popoldanski službi božji, kjer je rad prepeval Marijine pesmi. Delo in molitev sta bila njegova najboljša tovariša. Njegovega pogreba 11. t. m. se je udeležilo mnogo sorodnikov, znancev in drugega občinstva od blizu in da-

in vse je bilo iz dragih kovin, a posej bomo imeli cenejše umetne zobe in sicer: iz jekla, ali prav za prav iz pokrovanega niklja. Tak zob je zob bodočnosti, čeprav si še počasi utira pot v svet. Že l. 1920 je namški zobozdravnik dr. Hauptmaier dobil patent za zobe iz jekla, ki ne zarjavijo. Tvrđka Krupp v Essenu je izdelovala take jeklene zobe in vsak nemški zobozdravnik je bil primoran, da jih je pri tej tvrdki naročil, če je hotel svojim pacientom dati jeklene zobe. Polagoma je bilo več takih delavnic, vendar je bilo še zmeraj težavno priti do jeklenih zob, mostičkov ali zabovij. Zdaj je pa dunajski zobni tehnik Hans Tauzinsky iznašel nekaj čudovitiga. Iznašel je tako

niko sin! Falot! Babjek! Bodo že druge tudi š dobili. Je že vse na sodniji. «

Gašpar in Anza sta se spogledala.

»Kaj praviš, Gašpar, hm?« je vprašal Anza.

»Kaj pravim? Takoj morava na sodnijo, da gospodom poveva, kar veva.«

• • •

Na nizkem griču nad Kaplo je bilo starinsko poslopje, podobno gradu, s sivim stolpom in z zamreženimi okni. To je bila sodnija. Tu se je danes ob nenavadni uri vršila razprava zaradi sinočnje kraje.

Sodnik Melhar je mogočno sedel na svojem velikem stolu, in se naslanjal na okorno, težko hrastovo mizo. Na sebi je imel dolgo, črno sodniško haljo. Na njegovi levi je sedel pisar in je pridno pomakal pero v črnilnik. Na klopi pred mizo so čepeli po vrsti: gospod Frančišek Smolej, župnik šmarski, častitljiv starček z belimi lasmi; mežnar Aleš, mož s košato brado; triindvajsetletna Logarjeva Veronika, ki ji je bil mežnar ujec; hlapec Šimon in kmet Jurček. V kotu pa je stal mladi Lavrinec z zvezanimi rokami in potuhnjeno pobešal pogled.

Sodnik je razpravljaval hladno in pusto, kakor da ni beseda o božjem ropu, ampak o kaki vsakdanji kurji tatvini.

»Kako se je fa reč zgodila?« je vprašal suho, ne da bi koga pogledal.

Ker so vsi molčali, je vprašal drugače:

»Kdo je zločin odkril?«

Zdaj se je oglašil mežnar in je jel s svojim glolikim glasom pripovedovati:

»Nekaj pred polnočjo, ko je najbolj bliskalo in grmelo, sem šel gor v cerkev zvonit. Sosed Jurček in Mrkačev hlapec Šimon sta bila z menoj, da bi mi pomagala. Nekaj minut nato so prišli gospod fajnošter. V naglici od nas nobeden ni pogledal na oltar. Kmalu za gospodom je prišla naša Veronika. Medtem ko so se gospod oblačili, sem šel sveče prižgati; tedaj je Veronika zavpila: Za božjo voljo! — Marija! Skočila je pred oltar in pokazala na Marijo. V tem so prišli tudi gospod in videli smo vso strahoto: Marija je bila okradena. Tudi nabiralnik je bil razbit in stranske duri odpahnjene. Roparji so se morali že zvečer na koru kje skriti.«

»Nikar kaj česa ne prikričuje, mežnar! Gotovo ste zvečer pozabili vse zakleniti.« mu je segel sodnik v besedo.

»Ne! Stranske duri so zmeraj zapahnjene in zvečer, ko zvonim večno luč, še pogledam, da je vse zaprto.«

»Kaj je ukradeno? Vse povejte!«

Nato je odgovoril župnik:

»Roparji so vzeli zlato kronico, zlato ogrlico, zlato verižico z dvajsetimi cekini in tenčico, ki je bila s srebrom in zlatom pretkana. Na robah je bilo na vsaki strani po pet zlatnikov.«